

Jukka Rislakki kiinnitti Helsingin Sanomissa (1.11.97) huomiota tärkeään asiaan otsikolla "Uhka ei tullutkaan idästä". Hän kysyi: "Miten onkaan voitu kahden kansan – virolaisten ja venäläisten – maine pilata niin täydellisesti?"

Kirjoitus liittyi kahden poliisin surmaan, siihen kuinka toimittajat, viranomaiset ja ns. suuri yleisö vihjailivat virolaisiin ja venäläisiin, ennen kuin ensimmäistäkään viitettä siitä, kuka surmatyön oli tehnyt, oli saatu.

On totta, että Virosta ja Venäjältä maahamme tulee prostituoituja ja rikollisia, mafia-luonteistakin toimintaa. Samoin tapahtuu alkoholijuomien salakuljetusta ja -kauppaa. Ylivoimainen valtaosa vuorovaikutuksesta on kuitenkin normaalia ihmisten kanssakäymistä, joka uusien olosuhteiden myötä on ilahduttavalla tavalla lisääntynyt. Eikä meistä suomalaisista muutenkaan taida olla ensimmäisen kiven heittäjiksi, kun muistaa vodkaturomin ja siivottomat puheet, joita esim. virolaiset joutuivat kuuntelemaan neuvostoaikana ja sen jälkeenkin.

Jukka Rislakki kysyy kirjoituksessaan: "Olisiko mahdollista, että miljoonan virolaisen ja 150 miljoonan venäläisen joukossa olisi ihan tavallisiakin ihmisiä?"

Meille Baltia on lähialuetta. Olemme varmasti kenneet vaikuttamaan siihen, että Viron talous on nousussa ja että maa on matkalla mukaan läntisen Euroopan integraatioon, EU:n jäseneksi. Siinä pyrkimyksessä – samoin kuin siinä, että muutkin Baltian maat pääsevät neuvottelemaan EU:n jäsenyydestä mahdollisimman pian – Suomen tulee olla vahvana tukena.

Suomalaisten kiinnostuksen ei pidä pysähtyä Viron etelärajalle. Meitä lähellä on myös

Latvia, joka kaipaa tukea ja yhteistyötä Suomesta ja Skandinaviasta. Se, miten lähellä Latvia todellisuudessa myös maantieteellisesti on, käy ilmi mm. siitä, että Tampereelta on miltei miljoonan asukkaan Riikaan lyhyempi matka kuin Rovaniemelle.

Latvian suurlähettiläs Anna Žigure on kirjoittanut kirjan "Kuitenkin niin lähellä", joka ilmestyi Otavan kustantamana kirjakauppoihin muutama viikko sitten. Siinä kirjassa on luku "Kohtalona Suomi", jossa Anna kertoo, että Suomesta tuli hänelle vuosien kuluessa "kolmas henkinen kotimaa".

Anna Žiguren kirjassa voi henkilöhistorian myötä kokea Latvian kansan viime vuosikymmenten historian. Sitä lukiessa voi ihmetellä, kuinka näin lähellä meitä oleva kansa katosi omasta tietoisuudestamme viiden vuosikymmenen ajaksi. Oikeastaan vain ystävyyskaupunkisuhteet Pori–Riika ja Pietarsaari–Jurmala pitivät yllä tätä yhteyttä. Nyt kun tietomme Latviasta ovat jälleen lisääntyneet ja kanssakäyminen käynnistynyt, meidän on kiireesti kurottava kiinni toisen maailmansodan jälkeen syntyntä välimatkaa. Siinä Anna Žiguren kirja on hyvänä herätteenä.

Baltia kokonaisuutena on meidän lähialuetamme Itämeren piirissä. Mitä myönteisemmin Baltia kehittyä, sitä hyödyllisempää se on meille itsellemme. Nyt Itämeren tulee yhdistää, kun se aiemmin erotti.

Eli jospa asennoituisimme niin, että Baltialla ja Suomella tulee olemaan paljon yhteistä, mihin on hyvä ennakkoluulottomasti varautua. Tässä varautumisessa toisaalta alkoholitutkijat Jussi Simpuran johdolla, toisaalta Alko-Yhtiöt yrityksenä ovat olleet ilahduttavalla tavalla eturivissä.